μέρα μαζί μὲ τοὺς Βωτρὲν καὶ τοῦ εἶχε πῆ ὅτι θὰ προτιμοῦσε νὰ τὸν ἔβλεπε νὰ κάνῃ συνιροφιὰ μὲ τὶς ὕαινες καὶ τοὺς λύκους παρὰ μ' αὐτούς.

... Καὶ ὅμως **οἱ Βωτρὲν ἀνῆκαν στὴν ἀνθρώπινη ράτσα !...**

Τέλος τὰ χείλη τοῦ Κοριολὶς σάλεψαν :

— Γύρισε ! τοῦ φώναξε.

'Ο Μπαλαοὸ δὲν ὑπηκουσε.

— Γύρισε ! ξανᾶπε ὁ γέρος.

'Ο Μπαλαοὸ ἔκανε πὼς δὲν ἄκουσε. Ἤξερε πὼς τὸ πανωφόρι του ἦταν κουρελιασμένο καὶ ὅτι ἕνα κουρέλι κρεμόταν κάτω ἀπὸ τὸ παντελόνι του. Ποτὲ δὲ θὰ ἤθελε νὰ δειχτῇ μπροστὰ στη Μαγδαληνὴ ἔτσι ὅπως ἦταν.

'Ο Κοριολὶς ἔκαν' ἕνα βῆμα κατὰ τὸ Μπαλαοό. 'Ο δυστυχισμένος ἄρχισε νὰ τρέμῃ ἀπ' τὴν κορφὴ ὡς στὰ νύχια.

'Η Μαγδαληνὴ μπῆκε στὴ μέση, παρακαλώντας τὸν πατέρα της μὲ τὰ μάτια της. Εἶχε καταλάβει πὼς ὁ Μπαλαοὸ ντρεπόταν. 'Ο κακομοίρης, εἶχε δάκρυα στὰ μάτια...Τὴν ἀγαποῦσε τόσο πολύ!... Ὤ ! πόσο τὴν ἀγαποῦσε !... Πῶς τὴν ἀγαποῦσε !

Μὰ ὁ Κοριολὶς ἐπρόσταξε :

— Θέλω νὰ γυρίσῃς !

Τότε ἡ γλυκειὰ φωνοῦλα πρόσταξε κι' αὐτή :

— Γύρισε μικρέ μου Μπαλαοό !...

«Μικρέ μου Μπαλαοό !» Ὤ ! 'Η Μαγδαληνὴ μποροῦσε νὰ τὸν κάνει ὅτι ἤθελε, ὅταν τὸν ἐφώναζε μὲ το ὄνομα ποὺ τοῦ εἶχαν δώσει οἱ γονεῖς του στὸ δάσος τοῦ Μπαντάγκ !...

'Ο Μπαλαοὸ τέντωσε τὰ δάχτυλα τῶν ποδιῶν του μὲς στὰ παπούτσια του καὶ γύρισε. 'Αμέσως ἀκούστηκαν πίσω του δυνατὰ γέλοια, μὰ κάτι γέλοια ποὺ δὲν τἄχε ξανακούσῃ ποτέ του...

Ξαναγύρισε τότε καὶ εἶδε μπρὸς του ἕνα ἄνθρωπο. 'Αμέσως θυμήθηκε πὼς κάπου τὸν εἶχε δῆ αὐτὸ τὸν ξένο: Ἦταν ὁ φίλος τοῦ Μομπάρντ, ἐκείνου τοῦ ψηλοῦ ἀνθρώπου ποὺ τὸν εἶχε χαστουκίσῃ κάποτε ἔτσι γιὰ γοῦστο. Καὶ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν ἀκόμα φίλος τῶν χωροφυλάκων, ποὺ εἶχανε πιάσῃ τοὺς τρεῖς ἀδελφούς... Ἴσως βρισκόταν ἐδῶ γιὰ νὰ τὸν πιάσῃ ;...Τί γύρευε αὐτὸς στὸ σπίτι τοῦ ἀφεντικοῦ του ; Πρώτη φορὰ ἔμπαινε ξένος ἄνθρωπος στὸ σπιτάκι ποὺ ἦταν κρυμμένο γι' αὐτόν. Κι' ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν φίλος τῶν χωροφυλάκων, ποὺ τόσο τοὺς φοβόταν, ποὺ τοὺς ἔβλεπε καὶ στὸν ὕπνο του κλὶ πετάγονταν τρομαγμένος !...

***

'Ο ἄνθρωπος αὐτὸς εἶχε σκάσῃ στὰ γέλοια βλέποντας τἀσκισμένα παντελόνια τοῦ ἀνθρωποπιθήκου. Τώρα ὅμως ποὺ τὸν κύτταξε καλύτερα, διέκρινε ἐπάνω του κάτι τρομερό, ποὺ φοβισμένος ἔτρεξε πίσω ἀπὸ τὸ τραπέζι.

— Μὴ φοβᾶστε, κύριε ! εἶπε ὁ Κοριολίς. Δὲν εἶνε κακὸς. Δὲ μπορεῖ νὰ βλάψῃ οὔτε μιὰ μυῖγα !

— Οὔτε μιὰ μυῖγα! εἶπε μέσα του ὁ Μπαλαοό. Γιὰ ρωτῆτε λίγο τὸν Καμύς ποὺ ὅλο μὲ κορόϊδευε. Ρωτῆτε τον ἂν μπορῶ νὰ βλάψω μιὰ μυῖγα !

'Ο ἄγνωστος εἶπε :

— Παραξενο !... Ἔχω δῆ μαϊμοῦδες στὰ καφὲ-κονσὲρ μὰ ποτέ... ποτέ...

'Ο Μπαλαοὸ ἔβαλε τὶς γροθιὲς στὸ στόμα, γιὰ νὰ μὴ μουγγρίσῃ ἄγρια...

— Μὴν προφέρετε ποτὲ μπροστά του αὐτὴ τὴ λέξη, ἐψιθύρισε ὁ Κοριολὶς στὸν ἐπισκέπτη.

— Ποιὰ λέξη ;

— Μαϊμοῦ !

— Ἄ ! Καταλαβαίνει ὥς ἐκεῖ ;

— Ἔ !... Κοιτᾶξτε τὴν φυσιογνωμία του καὶ πέστε μου ἂν καταλαβαίνῃ ἢ ὄχι !

— Στ' ἀλήθεια μὲ κάνει νὰ φοβοῦμαι εἶπε ὁ ξένος.

— Σᾶς ξαναλέω, μὴ φοβᾶσθε· τὸν ἐθυμώσατε μὲ κείνη τὴ λέξη ποὺ ἐπροφέρατε, ἀλλὰ σᾶς βεβαιώνω, ὅτι δὲ θὰ μποροῦσε νὰ βλάψῃ κανένα.

— Μὲ φουρκίζει ὁ κύριος μ' αὐτές του τὶς διαβεβαιώσεις ! σκέφθηκε ὁ Μπαλαοὸ Θἄθελα νὰ ρωτούσανε τὸ Δομπὰρ ἂν εἶμαι ἢ ὄχι !κανὸς νὰ βλάψω κανενα !

— Ὤ ! Τὰ καταλαβαίνει ὅλα ! ξανᾶπε ὁ Κοριολίς.

— Καί, δὲ μοῦ λέτε, πῶς μιλεῖ ;

— Καλύτερ' ἀπὸ τοὺς ντόπιους. Μίλησε Μπαλαοό : πές μας κ ἄτι.

Βλέποντας νὰ τὸν μεταχειρίζονται σὰν κανενα ἀγρίμι μπροστὰ σ' ἕνα ἀντιπρόσωπο τῆς ἀνθρώπινης ράτσας, ὁ Μπαλαοὸ γύρισε τὸ φτωχὸ του πρόσωπο, ἀλλοιωμένο ἀπὸ ἀπελπισία καὶ ντροπή, πρὸς ἐκείνη ποὺ ἦταν στὶς δύσκολες στιγμές του, ἡ παρηγοριά του, καὶ πολλὲς φορὲς ἡ σωτηρία του. ('Ακολουθεῖ)

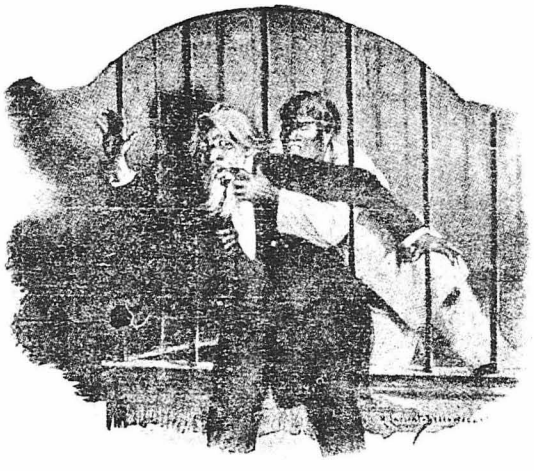

'Ως ποὺ καμμὰ μέρα θὰ κατόρθωνε νὰ πνίξῃ κανένα νὰ πνιγῇ κι' ὁ ἴδιος, καὶ νὰ γλυτώσῃ !...

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΖΩΗ

Τὸ Σχολεῖο τοῦ Ντπιᾶ.

Στὸν καιρὸ τῆς Τουρκοκρατίας πίσω ἀπὸ τὴν παλιὰ Ρωσσικὴ Ἐκκλησία τῶν Ἀθηνῶν, εἶχε τὸ σχολειό του ὁ δάσκαλος Ντπιᾶς, γιὰ τὰ φτωχὰ Ἑλληνόπουλα τῆς συνοικίας. Τὸ σχολειὸ ἦταν στὸ ὕπαιθρο. 'Ο δάσκαλος εἶχε γιὰ ἕδρα του μια πρόβια ἀτρωμένη κατὰ γῆς, στὴν ὁποία καθότανε ἔχοντας γύρω τὰ παιδιά, καθισμένα καὶ αὐτὰ χάμου, σταυροπόδι. Τὸ σχολειὸ εἶχε καὶ τάξεις, πρώτη, δευτέρα, τρίτη, χωρισμένες ἡ μιὰ ἀπὸ τὴν ἄλλη μέ... μεγάλα λιθάρια! Πρὶν ἀρχίσῃ τὸ μάθημα, οἱ μαθηταὶ ἐτάζευαν λιθαράκια καὶ τἄβαζαν πλάγι στὸ δάσκαλό τους, ἂν καὶ ἤξεραν ὅτι θὰ τὰ χρησιμοποιοῦσε γιὰ τὸ κεφάλι τους. Καὶ τὸ μάθημα ἄρχιζε. Τὰ παιδιὰ ἐφώναζαν ὅλα μαζὶ δυνατά : «— Σταυρὲ βοήθαμε, Ἄλφα !...» γιατὶ τὰ Ἀλφαβητάρια εἶχαν τότε μπροστὰ ἀπὸ τὸ πρῶτο ψηφίο ἕνα σταυρό... 'Ο Ντπιᾶς, στὸ μεταξύ, ἔρραβε. καμμιὰ φορὰ ὅμως ἐσήκωνε τὰ μάτια του ἐπάνω ἀπὸ τὰ μαυογιάλια καὶ ἔβλεπε. Ἂν κανένα παιδὶ δὲν ἐδιάβαζε ἢ ἀτακτοῦσε τοῦ ἔρριχνε στὸ κεφάλι ἕνα λιθαράκι ἀπὸ κεῖνα ποὺ εἶχε πλάγι του. Τοτε ὅλα τά παιδιὰ ἐφώναζαν δυνατώτερα. Καὶ ὅμως ἀπ' αὐτὸ τὸ σχολειὸ βγῆκαν οἱ μεγαλοι ἄνδρες τῆς Ἐπαναστάσεως.

***

Τὰ 'Ελληνικὰ ἐπώνυμα

Μερικὰ ὀνόματα Ἑλληνικῶν οἰκογενειῶν εἶνε παρμένα ἀπὸ τὸ ἐπαγγελμα κάποιου προγόνου των ἢ φανερώνουν τὸν τόπο τῆς καταγωγῆς του, ἢ τὸν χαρακτῆρα του κλπ. Νὰ μερικά :

Ζαρίφης = ψιλικατζῆς, τουρκιστὶ ζαρίφ.

Μπολτανιζῆς = πελεκυφόρος, ἀπὸ ἕνα σῶμα ποὺ ὑπῆρχε πρὸ αἰώνων στὰ Σουλτανικὰ ἀνάκτορα. Οἱ μπαλταντζῆδες ἦσαν σωματοφύλακες.

Δεμερτζῆς = σιδηρουργός, ἀπὸ τὸ ντεμίρ, τουρκιστὶ σίδερο.

Πεσματζόγλου = γυιὸς τοῦ πωλητοῦ πετσετῶν, ἀπὸ τὸ πεστεμάλ, ποὺ σημαίνει πετσέτα λουτροῦ.

Κασσαβέτης = λυπημένος, ἀπὸ τὸ κασσαβέτ = λύπη.

Καυταντζόγλου = γυιὸς ἐκείνου ποὺ ἔχει το δικαίωμα νὰ φορῇ καφτάνι. Τὸ ἀξίωμα αὐτὸ ἀπενέμετο ἀπὸ τὸ Σουλτάνο σὲ ἄντρες ποὺ διακρίθηκαν στὸν πόλεμο ἢ στὴν πολιτική).

Σοῦτσος = γαλατᾶς. ('Υπάρχει μάλιστα παράδοσις ὅτι ὁ γενάρχης τῆς μεγάλης καὶ ἔνδοξης οἰκογενείας τῶν Σούτσων ἦταν πρόεδρος τῆς συντεχνίας τῶν σουτζηδων (γαλατάδων) τῆς Κωνσταντινουπόλεως).

Κανταρτζῆς = ζυγιστής.

Τερζάκης = ραφτάκος, ἀπὸ τὸ τερζῆς = ράφτης.

Γιολδάσης = σύντροφος, συντεχνίτης.

Μπρισιμιτζάκης = μεταξουργός, ἀπὸ τὸ μπρισίμ = μετάξι.

***

'Ο Κοραῆς ἐρωτευμένος!

Νὰ λοιπὸν καὶ ὁ σοφὸς 'Αδαμάντιος Κοραῆς ἐρωτευμένος ! 'Η ἀνακάλυψις βγαίνει ἀπὸ ἕνα παλιὸ γράμμα κάποιου ἐμπόρου Σταμάτη, ποὺ γράφει ἀπό τὴν 'Ολλανδία σ' ἕνα Σμυρναῖο φίλο του :

«Διὰ τὴν Σμύρνην.

Πρὸς τὸν εὐγενέστατον αὐθέντην σιὸρ Εὐστάθιον Θωμᾶ.

1773 'Απριλίου 22, Ἀμστερδαμ.

Στὶς 23 τοῦ ἀπερασμένου σᾶς ἔγραψα πάλι διὰ τὸν σιὸρ Διαμαντῆ Κοραῆ καὶ σᾶς βεβαιώνω τὰ προγεγραμμένα διὰ τὴν ἀγαπητική του, ἡ ὁποία ἀπέθανε. Σᾶς ἔγραφα πὼς ἦτο ἄρρωστη, καὶ ἡ αὐθεντία του, ἀντὶς νὰ τὸ χαρῇ ἔκλαιγεν ἀπαρηγόρητα. 'Ο Θεὸς τὸν ἐλυπήθηκε, τόσον τὴν αὐθεντίαν του, ὡσὰν καὶ τοὺς γονεῖς του. Εἰ δὲ καὶ ἐζοῦσεν, εἶχεν ἀπόφασιν διὰ νὰ τὴν παντρευτῇ, καὶ σᾶς ἀφίνω νὰ στοχαστῆτε τί κακὸ ἤθελε νὰ τοῦ γίνῃ. Εἰς ὅλην του τὴν ζωὴν ἤθελε νὰ βασανίζεται ἀπαρηγόρητα...»